

Nomenament de l'Alcalde i Tinents d'alcalde de Granollers

ALCALDE:

Josep Lamarca Catarineu.

PRIMER TINENT:

Manuel Pagés Ramis

SEGON TINENT:

Antoni Cunillera Farnés

TERCER TINENT:

Jaume Serra i Daehs.

Per sort ací tots ens coneixem

(N. de la R.) *El Sr. Amadeo Barbany, corresponsal de «El Diluvio» a Granollers, ens ha enviat unes quartel·les, defensant-se d'un atac a la seva persona, fet des de les columnes de «La Gralla». Nosaltres que pels companys periodistes tenim totes les atencions, havem cregut un deure inserir aquestes ratlles del Sr. Barbany, escrites en sa defensa.*

Amb els articles que recentment varen publicar-se a «El Diluvio» de Barcelona, signats, uns per l'Amador Garrell i els altres per mi mateix, l'opinió pública pogué formar-se una idea exacta de qui és ell i qui soc jo.

En Garrell, acabà confessant que no era agé a la «menjadora» municipal, sens poder desmentir que cridava quant s'el deixava esbravar, i que de la seva actuació periodística en treia bons profits...

Finalment digué que no volia prendre's la molèstia de contestar-me una vegada més, en la conclusió de que ací tots ens coneixem.

Podria jo demostrar-li a l'Amador Garrell, que alguns n'hi ha a Granollers, que el coneixen tant, tant, que fins han arribat a la conclusió que de no haver-lo conegut hi haurien sortit guanyant.

Ja havem comprovat altres vegades que «La Gralla» és fàcilment objecte de la verinor innata en l'Amador Garrell. I el diumenge passat, després d'unes quantes setmanes de rumiar, de trencar-se la closca cercant amb que podria ofendre la meua persona, ens revela una vegada més els seus odis, la seva follia, ara contra mi. No trobant en la meua vida, matèria més apropiada a les seves baixes passions, no trobant per on atacar la meua honorabilitat, sedent d'ensorrar-me al seu baix nivell polític i social, em diu «cul d'ollat»

Em fa l'honor de *reprissar* el paragraf publicat ja el diumenge anterior a «La Gralla» on em diu ex regidor de la Dictadura, ex somatenista i ex soci de la U. P.

Amb aquests mots s'enclou tot el dolent que jo soc; amb aquestes manifestacions, en part falces, ha tingut que concentrar-se tota la seva ràbia i els desitjos de posar en evidència el meu bon nom.

Coneguda, doncs, la follia de l'Amador Garrell, vista la passivitat i el despreci que l'opinió ha donat a aquests esclats de ràbia que no han suggerit tant sols tel més petit comentari dels companys, no hauria de molestar-me la seva *mossegada en os*. I més que enuig, va fer-me sentir aquella compassió que inspira l'home vençut.

Fa tant poc temps que el vareig donar a conèixer desde «El Diluvio», als pocs que no s'el sabien de memòria; fa tant poc temps que els seus amics varen demanar-me que afluixés una mica...

Francaament, vaig creure oportú no «cebar-me» amb la vida d'un ser desacreditat, d'un home que predica en desert, d'un home que a mi em fa l'efecte del burinot que fins clavat amb una agulla sorolleja inútilment per a llibertar-se.

Perquè dir que l'Amador Garrell no forma part de la U. P. si tots sabem que ja n'és soci en Pepet Garrell. Ingeniós sistema de ésser-ne l'un si i l'altre no, per a quedar bé amb els de dalt i amb els de baix sempre en profit de la botiga.

Ja vareig dir com l'influència periodística de «La Gralla» facilità la reconstrucció de la casa de l'impremta Garrell. Amb tot tinc l'impressió de que l'Amador, cec per la seva passió i amb ganes de quedar bé amb el grup contrari dels d'en Pepet, demanarà una revisió als actes de l'Ajuntament anterior, que podria iniciar-se amb la revisió de l'expedient de les obres de referència.

Se m'acusa d'haver sigut conseller en època de la Dictadura, però l'Amador no obstant i les seves recerques no ha pogut esmentar res, ni poc ni molt, que significés una claudicació de la meua actuació política de sempre. Tinc la convicció que el meu pas pel Consistori evità mals pitjors a la política granollerina i en el moment just en que em cregué impotent per mantenir la preferència del meu programa, vareig deixar el càrrec amb el que sempre hi predominà el sentit esquerrà de tota la meua vida política i de «El Diluvio» de Barcelona, de quin diari *encara* en soc corresponsal, a pesar de lo molt que això contraria a l'Amador Garrell. Després de tot a l'ésser jo conseller en aital època, no vareig fer res més que prendre patró d'en Pepet Garrell, germà de l'Amador, i com ell federal de tota la vida i soci fundador del Centre Republicà.

Amb la sola diferència de que mentres en Pepet Garrell conseller de R. O., va servir a la Dictadura fins que la mateixa el va treure del Consistori, i jo, en canvi, com he dit avans, vareig abandonar voluntàriament el meu lloc.

I no pot dubtar-se del meu lliberalisme, si es recorda que soc jo qui proposà a l'Ajuntament que es dongués el nom del conseqüent liberal n'Agustí Vifamata, al carrer que feia set anys devia col·locar-s'hi el d'Esteve Garrell, i que per motius que l'Amador, qui és més viu que jo, deu sapiguer-se, no es trobà mai l'hora oportuna per posar-hi la placa.

De haver-me contat entre els entusiastes de la Dictadura indubtablement hauria proposat per aital carrer el nom d'alguns dels seus prohoms.

Per acumular *càrrecs* no ha dubtat en mentir dient-me ex soci de la Unió Patriòtica. Sàpiga l'Amador Garrell, que jo l'Amadeu Barbany no he estat mai de la U. P. si ser-ne vol dir firmar una proposta i pagar la cuota cada mes. No haig pas de creure que l'Amador firmés per mi i menys que em pagués la cuota.

En lo referent a la meua gestió administrativa al consistori a pesar de que l'Amador Garrell no ha pogut ni podrà mai combatir-la, no crec necessari donar-li la més petita explicació. Per parlar d'aquests assumptes vui fer-ho amb persona que la seva solvència moral em satisfaci.

Faig punt per avui; no sens abans dir als amics de l'Amador, als que puc oferir una vella llibreta de la segona meitat del segle passat, on s'hi troben interessants apunts per el capítol XIV de l'obra que prepara, que ja s'hauran pogut convencer que no soc jo qui va a la caça de l'home ni el pinxo del periodisme.

No soc res més que un home honrat que m'agrada complir i quedar bé amb tothom inclús donant compliment a l'adversari com en el cas present.

Amadeo BARBANY

La dolça molinereta

Al peu mateix d'una frondosa alberada s'hi aixecava tot joliu el molí de Prat Bell. Tota la gent d'aquella vall portava el blat a moldre en el dit molí en el qual, ultra fer-los bona farina, s'arruixaven de l'encís que llençaven els ulls blaus de la filla d'aquella casa: la dolça molinereta.

Era aquesta una d'aquestes noies colrades un xic pel sol; la seva faç, apar que tingués el color d'aquell blat novell que portaven a moldre... era tota endreçada i polida, ella era la que tenia cura de tot el bestiar del molí, la que peixava els pollets quan neixien, a casa seva sempre s'hi veien les coses a son lloc; tots els finestrals eren tapissats de torretes de flors, que embriagaven al vianant que passava pel camí del molí, i un cop esolatades, la molinereta les agafava, i fent-se'n bonics ramells, tota tremolosa, els anava a ofrenar a Sant Galdric, que el tenien a l'entrada en una capelleta.

Molts hereus i rics propietaris havien fet l'alleta a la Fineta—que així es deia la molinera—però ella era molt jove per pensar en coses tan serioses. Amb tot, si hagut de donar un pas, més s'huria estimat en Baldiró, el mosso de càn Guiner, que no pas aquells hereus seriosos i en-